

Resposta a algunes preguntes

written by Àngels Folch | 27 de juny de 2017

Fa pocs dies en Pere Cardús, [en un article molt interessant titulat «I si fan Enric Millo president un dia i prou?»](#) ens feia aquesta pregunta:

Què passaria si s'ordenés la suspensió de l'autonomia pels procediments legals –ara que encara no hem sortit del seu marc legal– i nomenessin Enric Millo president durant un dia? I què passaria si aquest dia de presidència Millo dissolgués el parlament i convoqués eleccions?

Em sembla que la pregunta necessita resposta. Quina pot ser la resposta? D'entrada podríem respondre que no la sabem perquè no tenim cap bola de vidre! Nogensmenys, tot i que ja hem entrat en el terreny de la incertesa, em sembla que podem respondre la pregunta, fins i tot sense bola de vidre.

Passaria que tots ens fariem un bon tip de riure. El Millo no només no podria parar res, sinó que ho precipitaria tot. Algú creu seriosament que un Millo pot tenir autoritat, i el que és més important, qui la hi reconeixeria? Què faria el senyor Millo un cop hagués estat nomenat “President”? President de qui? President d'on? De casa seva? Dels seus amiguets? Riuríem molt!

Ras i curt, aquesta possibilitat és esperpèntica! Em sembla que si passés, no hi hauria hagut mai al món una decisió que de manera tan clara i contundent hagués quedat en paper mullat!

Fem-nos una altra pregunta: què passarà –no que passaria– què passarà quan els 72 diputats i el Govern de Catalunya, els únics elegits democràticament pel poble, segueixin al seu lloc exercint les seves funcions, i milers i milers de catalans surtin al carrer a celebrar la ficada de peus a la galleda més monumental del govern espanyol?

Què passarà per exemple si l'estat espanyol treu l'exèrcit al carrer, pren el comandament dels Mossos o porta policia espanyola a Catalunya? O què passarà si l'estat espanyol, saltant-se la seva sacrosanta constitució, intenta imposar la seva llei exercint la violència?—l'única força real que té, l'única que sap fer servir i la que ha fet servir sempre a Catalunya?

Saben què passarà? Res! Bé, res res, no, passaran coses i no menors, però res que faci encallar el procés de secessió que ja hem iniciat. Res que l'aturi. Estarem uns quants dies, els que calgui, ocupats, enfeinats, potser haurem d'aturar momentàniament les nostres activitats quotidianes per deixar ben clar que a Catalunya no hi mana cap Virrei, per fer saber a Europa que té un problema democràtic de primer ordre, que ha topat amb un poble que ha dit prou —no com ho va dir Grècia, no, prou de debò—. Un poble que no es deixarà trepitjar mai més perquè sap que té raó, perquè és seriosos, honrat, treballador, democràtic, ... Un poble pacífic, d'arrels profundament democràtiques. Un poble que té dignitat, memòria i fermesa. Un poble carregat de raons i de coratge.

I llavors què? Llavors amb quin costat s'alinejarà la UE? Amb el de la força bruta i la violència o amb el de la democràcia? Amb el de l'autoritarisme o amb el del sentit comú i el diàleg? Aviat ho veurem. No se'n vagin gaire lluny!